

Publicerad 2006-09-26 12:54 av armageddon

till honom..

Vinterns bränder

Jag trodde att jag ville bolla med världen.
Gripa tag om varje plats och varje smak,
Och känna varje fotsula,
Som tryckt sitt spår i sanden.
Jag hade aldrig trott på kärleken,
Dock så innerligt önskat passionen.
Lika trotsigt som januaribarn i vinden,
Trodde jag att ödet var en snöflinga på tungan.
En kristall att rulla runt i gommen,
Verbalisera, forcera i sammanhang,
Tills läpparna frusit fast i mönster, samma mönster.
Och knyta, jag ville förtöja,
Linda allt om fingrarna.
Tills de blivit stela under mönster, samma mönster.

Men Du var så olik en flinga i vinden.
Så olik dig att kartlägga snö.
Och nu sover du insjunken i himlen.
Vem är du?

Förut rörde jag vid ditt hår.
Jag vidrörde utan att linda och knyta.
För vad betyder visionen,
Mot fem centimeter lin i handen?
Och Det. Bara just Det.
Bara att du vet att jag vet,
Att min hud just skiftade i dina ögon,
Framstod plötsligt så tillräckligt
Att ingen mer snö kan fylla mig.
Och bara om du minns att jag minns,
Just den där marginellt försvinnande sekunden,
Är så stort. Så stort.
Att jag aldrig kommer att fylla det.

Vem är du?
Vem är vi?

Just den där marginellt försvinnande sekunden.

Undantaget, som satte vintern i brand.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren armageddon med Poeter.se id #8294 innehar upphovsrätten